

BILTEN UKPS
broj 8-12 – avgust-decembar 2014.

„Svaki temelj visi nad bezdanom“
(Mario Kojić)

Za prolećem punim vode fatum-datum (21.6) prve letnje nepogode: ukinut „Utisak“, uz već uravni-olovkom osakaćen tisak: odsad samo cucker-vaser vesti, estradno ekstra-dno i rahat-lokum kolumne. Naziv *medija* samo onima koji prizivaju duhove (čizma ceni zanat spiritizma). Prevodiocima uput da ne prevode knjige koje napred vode, a svima savet: Kloniti se bede kad dolazi od bebe! **¶¶¶** Od 5-og u avgustu, mesecu za glupiranje i letnje saletanje, bukači pod šajkačama i drčne alajkače počeli da halaču u Guči, gde se mladež raskalašju uči. Posledično, Svetski dan mladih (12.8) pojela pomrčina staračkih opačina. **¶¶¶** Iza Svetskog dana mentalnog zdravlja, Nobelove smrti i jaja (!) (sve to 10. 10) na čelo učmalih desničara došla istočnoljubiva neutralka. Pošteno ispoštena u raljama italo- diplomatanja, nalaže članstvu da žeđ utažuje na staroslovenskom istočniku evroseptičke jame. **¶¶¶** Otkad nas je, promptno i abrupno, u cvetu duboke starosti, napustio Otac (mahi)nacije, mrzitelji njegovog opusa šalju nam ponižavajuće dronacije. Promakao (14. 10) budnosti drotova, dron osvećen iste noći krstaškim pohodom droniranih maloletnika („Ko mene dronom, ja nedužnog đonom“). **¶¶¶** A već 16.10-og čudo: kiša pada, al' teče parada! Gost i vrhuška (cela!) pratili (ozareni, bez amrela!), marš-jednočinku „Kako se kalio čelnik“ junoša ponosnog čela i vlažnog šinjela. Posle blic-klicanja visokom gostu usledio (17-og 10-og) Svetski dan siromaštva i zvanični početak privrednog posta. **¶¶¶** Bila (27.10) i Sveta Petka, dan zastare greha novoga poretka. Lila se tomovača i flekovača (čarobni napoj za brisanje prošlosti, zlorabljenje sadašnjosti i cifranje budućnosti). **¶¶¶** Zasedala (30.10) Trilateralala i zatvorenim vratima sve medije na trač-očaj nateralala. **¶¶¶** Dan muškaraca, 19.11, prošao u sukanju brčina nabeđenih muškarčina. Čak i plastične kese uzdišu protiv gužvanja, a od Beogradskog intelektualnog kruga ostala samo lažna skraćenica BIK. **¶¶¶** Osnovana i 100-ta stranka za unos zelene nijanse u uvele šanse. **¶¶¶** Prezren Dan borbe protiv ropstva (2.12), jer srpstvo robuje slobodi. **¶¶¶** Krem našeg krema se, kao zaket u božićni post, za molibdenskim doručkom (4.12), mazao na evro-tost. Dan borbe protiv korupcije (9.12): Ja ću tebi svirati, ti ćeš bankrotirati. **¶¶¶** Mi njima voćni sok, oni nama Tužni „JOK!“. Popravke nema jer, kažu, nije prevara – sve se zbililo posle vara. **¶¶¶** En-den-dinu-svraka-ždraka-Kinu. U dva dana (16. i 17.12) potvrđeno da će, bez Kine, družina žudna Evrope da uquine (jer je i sama Evropa bez Kineza tropa) i da Mitar nije džabe viruckao kroz tarabe: prerekao da će Žuta reka biti naj-gaf Padanije 21-og veka. **¶¶¶** Ministar bez portfelja, na mig prijatelja, spori da vlast tera kera milodušjem bez tendera. Njegov stav: sve za *tender love*: dragima lenta, mrskima palenta. **¶¶¶** Blagostanje se širi Padanijom ko ebola Afrikom: limun proglašen za kvali-štetan; otrovi cure u Drinu, (n)i našu (n)i njinu; feno(l)menalne prestone nekretnine smrde do mučnine. Nema greške!

Ž. K-P.

Dodeljena je Nagrada „Miloš N. Đurić” za najbolja prevodilačka ostvarenja na srpski jezik iz oblasti poezije, proze i esejistike u 2014.

Žiri koji je sa mandatom od tri godine izabran na Skupštini UKPS 2012, radio je u sastavu: Dejan Ilić (predsednik), Mirjana Grbić, Ljubica Rosić, Đorđe Tomić i Neda Nikolić Bobić.

Na svojoj prvoj sednici 5. novembra 2014. žiri se konstituisao, izabrao za predsednika Dejana Ilića i pregledao dospela dela od 22 izdavača.

Žiri je konstatovao da su se, posle oglašavanja u Politici i upućenih pisama izdavačima, na konkurs javili, između ostalih, naši najveći i najpoznatiji izdavači: Geopoetika, Arhipelag, Klio, Paideia, Službeni glasnik, Laguna, Fedon, Izdavačka knjižarnica Zorana Stojanovića, KOV, Akademska knjiga, Čarobna knjiga, SKZ, Albatros +... i ostali, ali i Lom, Filmski centar Srbije, Zavod za kulturu Vojvodine, Samostalna izdanja...

Na narednim sastancima (15. novembra, 20. novembra, 26. novembra i 1. decembra) žiri je razmatrao prevode koji su se našli u konkurenciji za Nagradu, računajući i predloge samih članova žirija - ukupno oko osamdeset knjiga.

Na poslednjem sastanku, 1. decembra 2014. posle jednomesečnog intenzivnog rada i nakon razmatranja prevoda koji su se našli u najužem izboru, žiri je doneo sledeće odluke:

1. Da se nagrada za najbolji prevod iz oblasti poezije u 2014. godini dodeli **Marjanci Pakiž** za prevod knjige Publija Vergilija Marona *Eneida*, izdavač Fedon 2014.
2. Da se nagrada za najbolji prevod proznog dela u 2014. godini dodeli **Meliti Logo Milutinović** za prevod dela Žeroma Ferarija *Beseda o padu Rima*, izdavač Čarobna knjiga 2014.
3. Da se nagrada „Miloš N. Đurić” za najbolji prevod na srpski jezik iz oblasti esejistike u 2014. godini dodeli **Zorislavu Paunkoviću** za prevod knjige Jurija Lotmana i Jurija Civjana *Dijalog sa ekranom*, izdavač Filmski centar Srbije, 2014. god.

Za žiri je predstavljalo prijatno iznenađenje što je, za razliku od prošle, ove godine bilo nekoliko izuzetnih prevoda iz oblasti poezije, tako da je u najuži izbor uvrstio knjige: izabrane pesme Ota Tolnaja *Studije o karfiolu* u prevodu Arpada Vicka, (izd. Zavod za kulturu Vojvodine, N. Sad, 2014.), i poeziju Rolfa Jakobsena *Vežbe disanja* u prevodu Marka Vukovića (Povelja, Kraljevo 2014.)

Po tradiciji i ova godina bila je izuzetno bogata dobro prevedenim proznim delima, ali je žiri u najuži izbor uvrstio jedno delo koje se uz nagrađeno izdvojilo izuzetnim prevodilačkim ostvarenjem: roman Mo Jena *Umoran od života i smrti* u prevodu Zorana Skrobanovića (Laguna, 2014.)

Sve odluke o najužem izboru i o nagrađenim knjigama žiri je doneo jednoglasno.

**Образложење жирија за доделу Награде „Милош Н. Ђурић“
Публије Вергилије Марон, *Енеида*, у преводу Марјанце Пакиж**

Попут *Одисеје* и *Илијаде*, *Енеида* је дело без којег је тешко замислити не само античку књижевност, него и историју светске књижевности, пре свега оне настале на тлу Европе и у њеном културном простору. Без силаска Енеје у подземни свет, не би било ни *Божанствене комедије* у којој Дантеа кроз загробна пребивалишта води управо Вергилије, велики Мештар италијанског песника. Овај спев, на коме је његов аутор радио последњих једанаест година свог живота, не успевши да га у потпуности доврши, написан је у славу Рима те Октавијана Августа и његових претходника. Познато је да је Вергилије читао нека певања из овог епа самом Августу и његовим дворанима. Међутим, ова „енкомијастичка“ црта, не тако ретка у старој књижевности, овде се доима као иманентна самом делу и његовом наративу, покретач је епске радње, а не нешто што је споља придодато тексту. Утемељујући и славећи Рим, Вергилије слави антички свет у целини, па ако би његово велико дело имало неки имагинарни „задатак“, онда би то пре била књижевна и културна мисија, то јест повезивање грчког и римског света у један, класични свет. Без Енеје који напушта разорену Троју, без његових одисејских путовања и доживљаја, и, напokon, искрцавања на италско тле, где ће његови и Венерини потомци основати престоницу будуће велике империје, не би нам се римска и грчка култура указале у толикој мери повезане као јединствен културни и митолошки простор. А пустоловина и акција, љубав и гнев, жртвовање, дакле и дело, а не само реч, садржај су овог света богова и људи којим управљају Жреб и Судбина.

Као наклоњена Судбина и успели су преводи дела попут „Енеиде“ на друге језике, укључивање оваквих текстова у друге културе, свечан је и редак тренутак за сваку културу. Превод Марјанце Пакиж, угледног филолога Одељења за класичне науке Филозофског факултета у Београду, и преводитељке класичних текстова са старогрчког и латинског, један је од таквих тренутака, будући да отвара

нове перспективе рецепције Вергилијевог дела; књига је, при томе, објављена, с инструктивним и креативним предговором ауторке превода, у узорном, готово библиофилском издању издавачке куће „Федон“ из Београда. Захваљујући напорима и успешним преводилачким решењима Марјанце Пакиж, пролазак кроз овај класични текст нимало није ометен преносом латинског хексаметра у српски језик. Кроз књигу пролазимо, онако како треба, у складу са самим жанром, као кроз пустоловине, будно пратећи одвијање догађаја. А корисни коментари, које нам преводитељка повремено и стручно даје, неопходни су предаси, застајања на тексту која нам омогућују да још сигурније наставимо даље. Свесна да подражавање застарелих дискурса није никакво

јемство да смо досегли изворни идиом, преводитељка користи језик близак савременом, приближујући тако Вергилијев текст данашњим читаоцима. Актуелизујући га, она га враћа бити његовог жанра, чија је основна функција да нас привуче и уведе у своју причу.

Дејан Илић

**Образложење жирија за доделу Nagrade „Miloš N. Đurić“
Žerom Ferari, *Beseda o padu Rima*, u prevodu Melite Logo-Milutinović**

Za najbolji prevod književne proze žiri je predložio da se nagrada dodeli Meliti Logo-Milutinović, za roman *Beseda o padu Rima* Žeroma Ferarija, koji je objavila izdavačka kuća „Čarobna knjiga” (Beograd) 2014. godine. To je prva knjiga ovoga autora prevedena na srpski.

Za nju je dobio Gonkurovu nagradu 2012. godine, najznačajniju francusku nagradu za književnost. Kad je u maju ove godine povodom „Molijerovih dana” Ferari boravio u Srbiji studenti francuskog jezika su mu dodelili istoimeno priznanje. Tom prilikom skrenuta je pažnja na jedan izvrstan roman.

Žerom Ferari rođen je u Parizu (1968), studirao je filozofiju na Sorboni. Njegovi roditelji su poreklom Korzikanci. Izvesno vreme predavao je filozofiju u liceju u Porto Vekiju (gde je osnovao *cafés philosophies*), potom u Alžiru, pa ponovo na Korzici, u Ajačiju. Sada radi u Abu Dabiju. Napisao je osam knjiga i sa korzikanskog preveo nekoliko, najviše svog vršnjaka Marka Bjankarelija, pesnika, dramaturga, proznog pisca, profesora u gimnaziji.

Roman *Beseda o padu Rima* preveden je na mnoge jezike. Dvojica mladih prijatelja, Matje i Libero, studenti filozofije na Sorboni, mada su na pragu velikih karijera (Matje piše o Lajbnicu, Libero o Sv. Avgustinu). razočarani su studijama. Nedostaje im ambicija da nastave u francuskoj prestonici i vraćaju se na Korziku, uvereni da su u stanju da u korzikanskoj zabiti stvore najbolji mogući svet. Libero je veći deo života proveo na Korzici, gde je i rođen, dok je Parižanin Matje samo letnje raspuste provodio u korzikanskom selu, odakle njegovi roditelji vode poreklo, družeći se s Liberom. Uzimaju u zakup malu kafanu pred bankrotom i preuređuju je. Počinju život provincijskih gostioničara. Zbog uspeha koji imaju na početku veruju da to mesto nije samo mesto njihovih uspomena, već i nade da će tu ostvariti savršenu budućnost. Ipak, mračna i svirepa lokalna stvarnost brzo ih lišava snova i planova. Kao da su zaboravili opomenu Sv. Avgustina, koji je 1410. godine u rodnom Hiponu vernicima koji su oplakivali pad Rima, rekao: „Čovek gradi na pesku. Ako hoćeš da obgrliš to što je izgradio, obgrlićeš samo vetar. Ruke su ti prazne, a srce ojađeno. A ako voliš svet, nestaćeš s njim.”

Ovaj dolazak u korzikansko selo je istovremeno i povod autoru da se vrati korenima Matjeove porodice i njenim dosta komplikovanim odnosima. Život njenog najstarijeg člana, dede Marsela Antonetija, majstorski predstavljen u četiri poglavlja, rekapitulira istoriju XX

veka. To bi bio drugi narativni tok, s kojim se prepliće i treći – ljubavna i emotivna priča Matjeove sestre Aurelije, sasvim različite od svog detinjastog, nezrelog brata (ona se ozbiljno bavi arheologijom, predaje na fakultetu). Između ovih naracija su filozofski pasaži.

Glavna ideja romana i veza koja spaja narativne tokove je njegov epigraf rečenica Sv. Avgustina „*Svet je poput čoveka: rađa se, raste i umire*”, koji autor koristi kako bi pokazao da se poput velikog carstva i mali čovek rađa, uzdiže i pada, baš kao junaci njegovog romana. Dakle, pisac pravi poređenje između nečeg velikog, poput Rimskog carstva, i života malog čoveka.

Čim se pojavio na srpskom jeziku Ferarijev roman *Beseda o padu Rima*, skrenuo je pažnju na sebe, što bi svakako izostalo da nije majstorskog prevoda Melite Logo-Milutinović. Jer, u nekoj vrsti dijaloškog odnosa koji se uspostavlja između autora dela i njegov prevodioca više od prevodioca nego od autora zavisi njegovo razumevanje, prihvatanje i vrednovanje na novom jeziku. Mnogo talenta i rada potrebno je

da se delo savim neoštećeno prevede u drugi potpuno drugačiji jezik, da se leksički bogat i sintaktički složen tekst originala uspešno prenese na srpski jezik, a francuski žargon zameni odgovarajućim srpskim, sa dubokim razumevanjem nijansi smisla izvornog teksta, a da se pri tome ni jednom ne sklizne u banalnost ili pak preteranost.

Zahvaljujući vrsnom prevodu dobili smo knjigu koja se čita lepo i lako. Izuzetno nam je drago što je ove godine nagrada „Miloš Đurić” odlazi u ruke Melite Logo-Milutinović koja se svojim prevodima već afirmisala kao dobar prevodilac, a čak više puta bila u užem izboru za najveće prevodilačke nagrade. Još 1998. godine zapažen je njen prevod: *U društvu duhova* autorke Lidi Salvera (ovogodišnje laureatkinje nagrade „Gonkur“ za roman *Pas pleurer*, o španskom građanskom ratu). Njen prevod *Priča Jevrejina lutalice* Žana d’Ormesona ušao je u uži izbor za nagradu „Miloš Đurić“ (2003), a prevodi (Mjurijel Barberi: *Otmnost ježa*, 2009, Jasmina Kadre, *Atentat*, 2011, Patrika Devila: *Kuga & Kolera*, 2014.) bili su u najužem izboru za nagradu „Branko Jelić“. Ove godine prevela je roman *Karantin* Gistava Le Klezijeja. Na osnovu svega može se zaključiti da je prevodilačko delo Melite Logo Milutinović jasno profilisano. Ona prevodi prozu savremenih francuskih pisaca.

Ljubica Rosić

Образложење жирија за доделу Награде „Милош Н. Ђурић“
Јуриј Лотман и Јуриј Цивјан, Дијалог са екраном, у преводу Зорислава
Паунковића

Јуриј Лотман се веома рано заинтересовао за структурализам и семиотику, већ крајем педесетих, почетком шездесетих година XX века. Семиотика, наука о знаковима и знаковним системима, настала је пред почетак Другог светског рата (у радовима америчког филозофа Чарлса Мориса који је користио још раније идеје Чарлса Сандерса Перса). Врсте знакова, њихови међусобни односи, начин разумевања и тумачења заправо и представљају предмет семиотике. Шездесетих-седамдесетих година уобличиле су се две школе семиотике: француска (Клод Леви-Строс, Цветан Тодоров, Ролан Барт, Јулија Кристева) и такозвана тартуско-московска (Лотман, Минц, Чернов у Тартуу, и Топоров, Вјачеслав Иванов, Борис Успенски у Москви). На развој семиотике у Русији огроман утицај имала су Лотманова истраживања посвећена семиотици руског свакодневног живота у XVIII и XIX веку. Он је својим студентима говорио о семиотици балова и двобоја, ордења и женских тоалета, живота у престоници и живота у провинцији, о „школском конфликту“ у *Евгенију Оњегину*, објаснивши им да је препрека за међусобно разумевање Оњегина, Ленског и Татјане у томе што су користили различите културне знаковне системе: Оњегин је упућен на енглески бајроновски романтизам с његовим култом разочараности у живот и трагизмом, Ленски на немачки романтизам с његовим заносом и ученошћу, док је Татјана, с једне стране, упућена на енглески сентиментализам, а с друге – на руску народну културу. Осим предавања о структуралној поетици, радова из типологије културе, структуре уметничког текста, структуре стиха, осим обимних радова о Пушкину, посебно о *Евгенију Оњегину*, чувене књиге *Култура и експлозија*, и телевизијске серије *Разговори о руској култури*, Лотман се у два своја дела бавио и филмом.

Филм је уметност која је за XX век не само специфична, него га је у одређеном смислу обележила и створила слику о њему. Зато је природно што филм дели са XX веком његов најизразитији онтолошки и естетски проблем: проблем разграничења текста и реалности. У том смислу, филм је крајње парадоксална и противречна уметност, која настоји да захвати истину полазећи од фикције. У вези с тим није нимало чудно што се данас највећи број теоретичара филма позива на рад француског мислиоца Жака Лакана који је структуралистичке идеје применио на психоанализу и изнео чувену тезу да је истина структурирана као фикција. Као ниједна друга пре ње, филм је уметност која може да документује реалност, али документ, који је филм створио, може да буде и врло убедљив фалсификат.

Врло брзо по свом рођењу филм је постао предмет размишљања и изучавања великих стваралаца XX века, филозофа, лингвиста, књижевника, сликара... Зато није необично то што је и Лотман, један од најзначајнијих представника и утемељивача тартуско-московске школе структуралне семиотике, феномену филмске уметности

посветио књигу *Семиотика и естетика филма*, и књигу *Дијалог са екраном*, коју је написао са својим млађим следбеником, Јуријем Цивјаном.

Јуриј Цивјан, сада професор на Чикашком универзитету, један је од значајних стручњака за рани руски и совјетски филм. У извесном смислу, његова је заслуга тумачење филма у оквиру науке, настале из московско-тартуске семиотичке школе. После књиге *Дијалог са екраном*, Цивјан је написао монографију *Историјска рецепција филма: филм у Русији од 1896-1930*, која је објављена у Риги 1991. године, а 2010. године изашла је и његова књига *Почеци карпалистике. Покрет и гест у књижевности, уметности и филму*. Сам појам „карпалистика“ потиче од латинске речи “сагра”, шака, а творац термина је Набоков.

У књизи *Дијалог са екраном* пред читаоцем се одвија не само историја настанка филмског језика, него и историја филма уопште. Читалац се најпре упознаје са почетним појмовима, с претечама филма, изумитељима филма, Ериксонем и Лимијером, са рађањем филмског језика, елементима тог језика, рађањем филмске стилистике и, најзад, са психологијом филма. Историју настанка филмског језика Лотман и Цивјан приказују на примерима узетим из европског и америчког филма, и у тој историји незаобилазно, а често и почасно место има совјетски филм. Фундаменталну особеност филмског језика – поигравање на граници илузије и реалности, аутори илуструју монтажним поступком који је сада познат као „ефекат Куљешова“. Куљешов је једну те исту слику, лице познатог совјетског глумца Можухина у крупном плану монтирао са различитим кадровима: тањир супе, дете које се игра, жена у мртвачком сандуку. Без обзира на то што је слика лица увек иста, гледалац има илузију да се то лице мења и да сваки пут изражава друга осећања.

Као свака права уметност, и разумевање филма захтева напор. Умни рад. Ако се не разуме језик уметности, ако се не поседују одговарајућа знања, *Злочин и казна* се може читати као прилично досадан кримић. Ова књига олакшава задатак разумевања уметности филма, отвара очи за слојеве који на први поглед промичу или измичу.

Тај задатак љубитељима филма и свима које филмска уметност занима, у великој мери је олакшао **Зорислав Паунковић**, најпре тиме што је изабрао и превео управо ову књигу, а још више тиме што ју је превео надахнуто. Књига се чита с лакоћом, без обзира на обиље стручних термина, а преводиоци знају с каквом се муком та лакоћа постиже. Преводилац је напосто усвојио систем казивања аутора и понесен духом књиге смело се и опуштено препустио садржају, прилагођавајући му језик и форму. Ево примера који то убедљиво илуструје: на почетку књиге, аутори говоре о томе да се на самим почецима филма, о њему

говорило као о „великом мутавку“, тј. уместо код нас општеприхваћеног израза „велики неми“, преводилац користи топло и присно „мутавко“, као да аутори пишу о детету које тек почиње да говори и веома му је стало да га околина разуме, и захваљујући овој пажљиво одабраној речи, одмах вам пред очи искрсава слика великог Мумуа, несрећног, глупоног Тургењевљевог Мумуа, онога који је, као и филм, „жудео да буде схваћен“. У међувремену, велики мутавко је проговорио, али пошто говор није једино средство његовог изражавања, неупућени у његов слојевит и особен језик понекад могу да помисле да је и даље мутав.

Мирјана Грбић

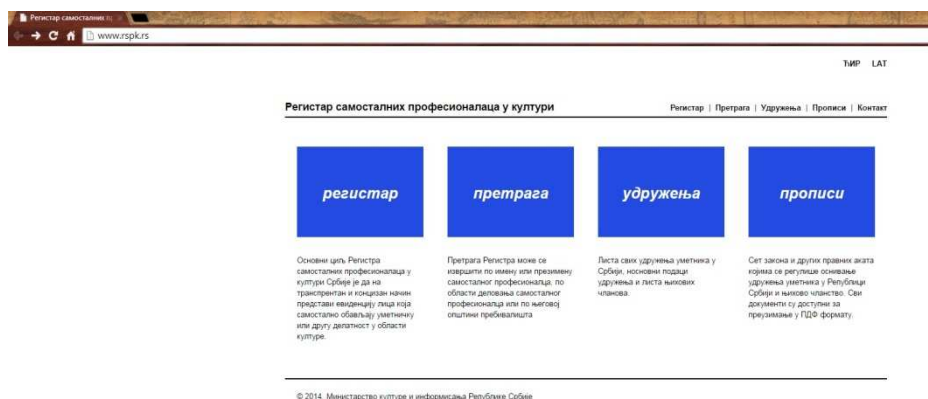
Регистар самосталних професионалаца у култури доступан на интернету

Министарство културе и информисања отворило је сајт на којем се налази Регистар самосталних професионалаца у култури, односно лица која самостално обављају уметничку или другу делатност у области културе. Министарство је преузело на себе одржавање сајта, а свако удружење треба да ажурира податке о лицима која самостално обављају уметничку или другу делатност у области културе и која су као таква уписана у одговарајућу Евиденцију, прописану Законом о култури.

Сајт је званично у функцији од 15. децембра 2014.

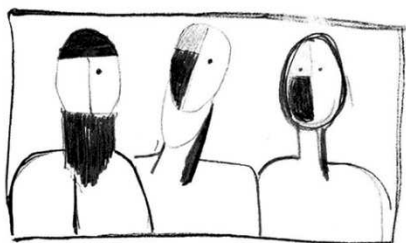
Сајту на коме се сада налазе имена свих самосталних уметника који свој статус остварују преко Удружења књижевних преводилаца Србије можете приступити на адреси:

<http://www.rspk.rs/>

ПРЕВЕЛИ СМО...

ИГОР ИРТЕЊЕВ
ИЗАБРАНЕ
ПЕСМЕ

ПАИДЕИА

Игор Иртењев: Изабране песме

Превео Душко Паунковић

Паидеиа, Београд 2014.

Игор Иртењев је један од најзначајнијих и уједно најпопуларнијих савремених руских песника. Рођен је 1947. године у Москви, а његове прве књиге појављују се пред крај перестројке. Псеудоним Иртењев, који асоцира на руску класичну књижевност (тако се презива главни јунак Толстојеве трилогије о одрастању), заправо је презиме његове друге жене Соње. Средином осамдесетих година прошлог века био је председник чувеног неформалног књижевног клуба „Поезија“, који је окупао песнике из такозваног руског „новог таласа“. Он сам је

припадао књижевној групи ирониста, представника ироничне поезије. Од деведесетих година сарађује с низом медија, песнички коментаришући дневно-политичке догађаје, због чега постаје широко познат. До данас му је изашло двадесетак књига поезије. Иртењева су као класика препознале и критика и публика, а и он сам се често у песмама шали на тај рачун. Иако се на први поглед чини да је комични елемент у њој доминантан, његова поезија је заправо врло озбиљна. Он се бави читавим комплексом тема из руске књижевности и културе. И мада их готово редовно третира у комичном кључу, не одриче се лирике. Његов лирски јунак је обичан човек, чија судбина није другачија од судбине људи који га окружују. Он је део целине, и дели добро и зло са осталим припадницима друштва. Језик којим се Иртењев служи заводи нас својом привидном једноставношћу и лакоћом. То је оригинална мешавина разговорног језика, клишеа, жаргонизама и високог песничког стила. У ствари, реч је о изразито слојевитом уметничком инструменту, у којем ниједан елемент није случајан. Иртењевљеве песме обилују цитатима из класичних, популарних и чувених дела. Али оно што цитира аутор уједно и реинтерпретира. Његов друштвени ангажман огледа се у солидарности с „малим човеком“ и у оспоравању клишеа и стереотипа. Његов протест, међутим, није политички, већ егзистенцијалистички. Иртењев на јединствен начин комбинује лирику, хумор, апсурд и меланхолију. Његова поезија поседује универзално значење и могућност да с лакоћом и непосредно саобраћа са сваким читаоцем надилазећи културне, језичке и временске баријере.

**Neko će o praznicima jesti plodove mora, neko plodove tora, neko delove obor-tovljenika, a neko krilca pernatih šticećenika.
NEKA JE SVIMA BLAGOSLOVENA PRAZNIČNA TRPEZA!**

**Znani slogan: NEKA VAM NOVA BUDE IZ SNOVA!
pojašnjavamo željom:
NE DAJTE DA VAM SE NOĆNE MORE UVUKU U PORE!**

**GOLICANJEM PO VRATU, TABANIMA I ISPOD PAZUHA
JAVLJA SE ČAK OSAMSTO VRSTA SMEHA.
IZABERITE ODGOVARAJUĆI!**

**NEMOJTE SE KOCKATI SVOJIM I TUĐIM ŽIVOTOM!
ZAMENITE LETNJE ZIMSKIM GUMAMA NA VREME!
(upućeno svim, ne samo mačo vozaćima)**

NE DAJTE DA VAS VALJAJU PO BLATU UZ LAŽU DA JE LEKOVITO!

DRŽITE SE PODALJE OD SLOŽNIH U MRŽNJI!

LAJKUJTE ŠTRAJKOVE OBESPRAVLJENIH!

SETITE SE POVREMENO OBESKUĆENIH!